

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Pe drumul neadevărului și al îngâmfării sectare

Fostul preot Iosif Trifa s'a decis să meargă pe drumul propriu, cu convingerea sectară că e mai bun decât cel al bisericii. Lăsându-se condus de inspirațiile și de ambițiile personale de-a fi șef absolut al unei grupe de oameni înșelați în ceea ce-i mai sfânt în cer și pe pământ, el vrea să meargă pe o cale originală disprețuind Biserica și contestându-i puterea ei singură mântuitoare de suflete.

Cu cuvântul „Domnul Isus” în gură, uită că spiritul desbinării nu poate veni cu adevărat dela Domnul nostru Isus Hristos. Oare crede el că Domnul nostru Isus Hristos se duce cu el părăsind Biserica pe care a întemeiat-o cu scump sângeră Său și pe care a susținut-o până în zilele acestea? Sau crede că se împărtășește Hristos ca să fie și cu el și în sfânta Biserică de care el se desparte?

Cum vine acest om care nu e pe pământ decât de câteva zeci de ani cu îngâmfarea că numai deodată cu el s'a arătat Hristos, adevărul și mântuirea?

Domnul nostru Isus Hristos e acolo unde este Trupul Lui din ziua Înălțării Lui la cer, acolo unde se află botezul, cuminecătura și celelalte sfinte Taine prin cari a decis El să ne dea nouă puterea Sa mântuitoare, care ne face fii ai Tatălui ceresc. El este acolo unde se află preoția care vine fără întrerupere dela Sfinții Apostoli și prin ei dela însuși Duhul sfânt din ziua Rusaliilor, când s'a întemeiat Biserica.

Despărțindu-se de Trupul Domnului în care se dă harul mântuitor al Domnului prin sfintele Taine săvârșite de preoție, cum crede el, care nu mai este preot, că se va putea mântui pe sine și pe cei ce-i înșală cu cuvinte frumoase în cari vorbește aproape numai despre sine, despre crucea sa, despre planurile sale, despre meritele sale, despre „jertfa” sa?

Crede el că fiecare grupă de oameni care se rupe de Biserica Domnului pe motiv că e mai bună decât „păcătoșii” ceilalți, duce cu Sine pe Hristos? Și de unde știe el că e mai bun ca ceice rămân în Biserică, băgând această îngâmfare și în sufletul celor cari-l urmează? Cine te face pe tine judecător asupra ta și asupra oamenilor în punctul cel mai însemnat de care depinde viața lor veșnică?

Oare te-a făcut Domnul pe tine judecător? Nu și-a rezervat toată judecata sieși?

Noi avem să ne străduim, să alergăm, ca să facem ceva pentru mântuirea noastră folosind harul Domnului și temându-ne continuu că nu vom fi găsiți vrednici la judecata cea înfricoșată a Domnului, dar nu să ne postăm fariseic în scaunul cel mai înalt — care este al Domnului — și să aruncăm de acolo cu ușurătate, fără să fi putut pătrunde în măruntaele omului, verdicte pentru veșnicie asupra tuturor acelor cari nu ni se par nouă vrednici.

Mai multă atențiune la propria stare, mai multă tremurare pentru păcat, pe lângă oricâte silințe am face să ne îmbunătățim! Numai atunci crește Domnul în ochii noștri, numai atunci se arată că e de neapărată trebuință jertfa lui pentru noi, când ne stă continuu înainte micimea, neputința, răutatea noastră.

„Tatăl nostru”, rugăciunea care a învățat Domnul pe toți s'o zică, chiar pe apostoli și pe cei mai desăvârșiți dintre ostenitori pentru Evanghelia Domnului, cuprinde în ea cuvintele: „Și ne iartă nouă greșalele noastre”. Toate cântările și rugăciunile Bisericii tresaltă de aceeași conștiință a micimii și păcătoșeniei omenești.

Mândria acestui om, care nu mai încapă azi în Biserica Domnului cu rânduile din vremea apostolilor, nu e de pe plăsurile românești și ortodoxe. Ea e buruiiană otrăvitoare adusă din individualismul religios al Apusului în care cresc sectele, adică grupulețele celor ce duc mândria până în fața Celui răstignit pentru a scăpa lumea de mândrie.

Parcă văd ce trist, ce sfâșietor de trist, mai îndurerat ca de piroanele ce-i sângerează trupul, privește Domnul cum îi joacă în față mândria celor ce-și zic desăvârșiți, cari se rotunjesc la o parte în grupulețe ce grijește să nu se amestece cu ceilalți închinători în fața crucii.

Sfășierile acestea ale Trupului său bisericesc dor mai tare ca sfășierile ce le fac piroanele în Trupul lui de carne.

Dar mândria e doamnă mare. Ei îi trebuie servitori destoinici. Și unul dintre cei mai destoinici servitori ai ei este neadevărul. Ca să-și poată înșela cetitorii, expreotul Trifa înfățișează lucrurile altfel de cum s'au petrecut. Nu vrea să recunoască ceea ce a declarat în fața ierarhului său canonic că nu-l mai lasă sufletul să între în sânul Bisericii Domnului nostru Isus

Hristos. Dacă ar fi recunoscut aceasta, nimeni nu l-ar mai fi urmat. Ci întoarce lucrurile și le încurcă. Pune vina pe Statutele ce s'au dat „Oastei Domnului”, că adecă nu i se potrivesc, dar nu arată în ce constă nepotrivirea, ci se înecă în fraze goale de mult cunoscute: că ele opresc apa, vântul, focul Duhului sfânt. Expreotul Trifa uită sistematic, ca toți sectarii, un lucru; apa, vântul, focul sunt binecuvântate și se vădesc trimise de pronia cerească atâta timp cât se arată cu rânduială. Altfel, când apa înecă totul, sau vântul uscă totul, sau focul arde totul, adecă atunci când o mișcare religioasă zăpăcește sufletele și le face să calce orice rânduială bună, ea se vedește a nu fi dela Domnul, ci dela cel rău.

Viață și rânduială, acestea sunt cele două semne după cari se vede, precum în ordinea firii, așa și în cea a harului, că ceva e dela Dumnezeu în mod deplin. Viața fără rânduială e numai la aparență viață, pentru că repede se slește. Rânduiala fără viață e iarăși lucru mort, care nu poate dura mult.

Expreotul Trifa nu vrea rânduială. Nu vrea Biserica pentru că în Biserică e rânduială, care face pe fiecare să asculte de ea, deci retează mândria.

Un alt motiv pe care-l aduce pentru refuzul de-a intra în Biserică este că i s'a spus că să se scrie la foile „Oastei” și o pagină pentru tinerii din societatea „Sfântul Gheorghe”. A refuzat pe motiv că tinerii cultivă unele din obiceiurile românești curate. Jocurile frumoase și nevinovate românești sunt un păcat? Cântecul vechiu românesc e un păcat? Atunci e păcat și portul românesc înflorit, e păcătoasă orice veselie cu inimă curată. Dar Dumnezeu nu-și trimite Duhul Său cel sfânt ca să nimicească rânduilele firii, pe cari el le-a creat sau cari sunt produse de puterea ce-a dat-o El neamurilor, ci ca să le curețe de ceea ce-i păcătoș, să ne facă a le săvârși cu inimă curată.

Nu era frumos ca o pagină din foile „Oastei” să se ocupe cu moralizarea tineretului, cu îmbunătățirea lui? Este acesta un motiv serios de-a ieși din Biserică? Nu vede expreotul Trifa că judecând astfel face Biserica păcătoasă și pe sine mai bun decât ea?

Și apoi crede că Hristos a murit numai pentru acei vreo câțiva cari calcă, pentru câțiva vreme, orice rânduială a firii?

Ia seama, domnule, că va apăsa pe capul Dtale în veci cea mai grozavă răspundere: aceea de-a fi făcut și pe alții părtași de rătăcirea în care ai căzut cetind otrava sectară?

Alte slugi de cari se servește mândria celui ce-a fost preotul I. Trifa sunt lăcomia și viclenia. Lăcomia după bani, aceasta-i robește cugetul, aceasta-i dă cuvinte de jelanie. A vrut să rămână cu o tipografie cumpărată cu bani străini, și anume cu o tipografie care să aducă valuri de bani, cerând Bisericii să renunțe la conducerea „Oștii Domnului” și să-l lase să o lege pentru neam de neamul lui de acea tipografie.

Și ca să nu se vadă adevăratul ghimpe care-l mână și-l scutură în toată afacerea aceasta, recurge la viclenie și pune vina când pe Statute, când pe I. P. S. mitropolit. Tot viclenia îl face să spună că nu se rupe de Biserică, deși nu știm cum mai stă în legătură cu Biserica odată ce nu mai ascultă de ierarhii ei, batjocurește pe preoți, socotește Biserica drept „Egipt”, „lume”, iar Tainelor ei nu le mai acordă nici o putere.

Pentru purtarea lui plină de trufie, lăcomie și viclenie, tot atâtea limbi ce varsă venin în sufletele credincioșilor, Biserica l-a caracterizat socotindu-l nevrednic să mai poarte demnitatea de preot [vedem că folosește numele mai departe, iarăși o capcană vicleană pentru sufletele naive!]. L-au părăsit toți ostenitori de frunte și de cinste ai „Oastei”. Să amintim aici pe vrednicii și desinteresajii muncitori Al. Lascarov-Moldovan și I. Gr. Oprișan, cari n'au făcut nici o lescae cu „Oastea” și tot nu mai vorbesc de „jertfa” Domniilor Lor.

Dar cel care a fost preot al Bisericii lovește în ea fără teamă de Dumnezeu, o țintă văzând înainte: grămada de bani ce crește, crește până la cer și-i asigură viața la tot neamul, uitând că grămada aceasta de bani nu va putea opri apropierea Marei și Infricoșatei Judecăți a Domnului.

Fără să simtă chinuri și remușcări că Biserica Domnului l-a socotit nevrednic de-a mai fi preot, el continuă pe calea apucată. Biserica îl va tăia de tot dela Trupul Domnului căruia îi produce, vai, dureri și turburări.

Cucernica preoției este îndemnată să lumineze pe fiecare eventual aderent al acestei căpetenii a răului, să-i oprească, arătându-le nenorocirile veșnice ce-i așteaptă, dela citirea cărților și foi lui, căci în curând ele vor fi osândite de Biserică pentru otrava ce-o cuprind.

Biserica Domnului întemeiată cu sânge dumnezeesc și susținută în neamul nostru cu atâtea suferințe și jertfe nu poate fi lăsată prada primului trimis al duhului răsvrătirii.

Zovărășia uniato-ruteană înfierată de Senatul țării

Ceeace e lucru definitiv știut la noi în Ardeal, că forurile conducătoare ale uniției s'au rupt sufletește de interesele și aspirațiile neamului românesc, urmărind cu orice preț — cu prețul destrămării neamului și al slăbirii lui — întinderea catolicismului, a avut ocazie să ia la cunoștință, recent, și Senatul țării cu prilejul unei ieșiri a episcopului uniāt din Baia Mare, faimos prin nestăpânita patimă cu care își dă pe față pornirile anti-românești.

Episodul s'a petrecut în legătură cu chestiunea bisericii «Invierea Domnului» din Suceava.

Biserica aceasta a fost zidită de Doamna Elena, soția lui Petru Rareș, întru amintirea soțului ei, la 1550. Ea a fost dela început ortodoxă și a deservit cultul ortodox până la 1782. În acel an printr'un act al guvernului austriac sfântul locaș a fost răpit dela Biserica ortodoxă și dela destinațiunea ce i-o dase Doamna Elena Rareș și a fost dată cultului romano-catolic. La 1836 romano-catolicii din Suceava, făcându-și biserică proprie, în loc să redea ctitoria românească cultului ortodox, a fost dată rutenilor uniți. În 1873 rutenii, beneficiind de întreg sprijinul guvernului austriac, au trecut această biserică în cărțile funduare ca proprietate a cultului rutean unit.

Odată cu încetarea stăpânirii austriace în Bucovina, ce era mai firesc decât ca locașul acesta răpit în mod samovolnic să fie redat proprietarului său și scopului destinat de ctitor. Lucrul acesta s'a și făcut în toamna 1936 prin act de guvernământ al stăpânirii românești.

Ce credeți că au făcut uniții? Nu cei ruteni, ci cei români. Au pornit o campanie furibundă, într'un limbaj de-o violență și de-o necuviință nemaipomenită, blestemând cu spume la gură Statul român și proferând într-o totală uitare de sine cele mai enorme acușări la adresa stăpânirii românești. Campania aceasta a fost susținută paralel în «Unirea» și în adresele P. S. Rusu către Ministerul cultelor.

Să dăm aci câteva mostre din «Unirea». Executarea ordinului guvernului prin preluarea bisericii dela ruteni și predarea ei cultului român ortodox pentru «Unirea» «o lovitură de gangsteri». Actul acesta a fost al unui «hoț ordinar, care trebuie să înfunde pușcări». Guvernul român a săvârșit «o crimă», «o nouă samovolnicie», care sporește «anarhia de sus» și este «o ilustrare isbitoare a dezastrului oficial». Ceeace s'a săvârșit este «o hoție ordinară»; «metodele acestora levantine» aruncă «o pată de rușine» pe obrazul țării chiar dacă «ar fi aliate cu iadul». Toată gama dicționarului nescris — refutat pentru certurile din suburbie și pentru ocaziile de ebrietate — a fost epuizată în încordarea neputincioasă a scribilor «Unirii» de-a fi «tari».

Ciudată mentalitate ne-a fost dat să mai vedem!

Ea s'a fluturat cu o curioasă lipsă de elementară sfială morală și dela tribuna Senatului de către P. S. Rusu, când a declarat spre indignarea tuturor că ceeace a făcut împăratul austriac Iosif II când a răpit biserica Doamnei Elena și a dat-o catolicilor are valoare de lege, iar actul de guvernământ al stăpânirii românești — care nu ia lucrul altuia ci repune doar pe proprietar în dreptul uzurpat — e o ilegalitate, o aberație, o hoție. Foarte bine i-a ripostat dl ministru al cultelor, Victor Iamandi, când l a în-

trebat pe nesăbuitul episcop: consideră dominația austriacă asupra Bucovinei, cu toate actele, prin cari populațiunea românească a fost deposedată de drepturile ei și înghe-nunchiată, legală? Atunci însăși revenirea Bucovinei la Patria Mamă este o ilegalitate.

Potrivit mentalității acesteia totul e să fi forte să furi sau să pui stăpânire cu forța pe lucrul străin. Odată ce e în posesia ta — indiferent cum a ajuns — e o nedreptate să ți se mai ia înapoi. Nu e aceasta o încurajare cinică a hoției? Așa concep catolicismul legalitatea? Noi știm că legea nu trebuie să vină în contradicție cu morala; legea care-l face proprietar pe hoț, e o lege dreaptă? Uniția ar fi trebuit să simtă remușcări să folosească — și încă chiar ca loc de închinare — un lucru furat. A fura e legal așadar, a lici pe hoț să restituie lucrul furat, e nelegal și nedrept. Iată, scurt rezumată, mentalitatea catolică despre lege, de care noi știm că trebuie să fie morală, fiind expresia voinței dumnezeiești. Strigă hoțul că i se face nedreptate, când i se preține lucrul furat înapoi. Ceea ce a făcut guvernul austriac când a luat lucrul străin nu e «crimă», nici «hoție», nici «levantinism», nici «anarhie», iar când guvernul român restituie lucrul răpit la proprietar, printr'un act emanat dela o autoritate tot așa de înaltă, e «crimă» etc.

«Unirea» spune emfatic: «până acum eram obișnuiți să credem că dreptul de proprietate e drept sacru și respectat de voie, de nevoie». Învățase uniția aceasta dela austriaci, desigur.

Slavă Domnului, stăpânirea românească încă n'a luat proprietatea nimănui. E departe de acțiunile guvernului austriac prin cari a creat uniția.

Cinismul moral atinge culmea, mai ales când îi vezi că nu cinstesc, cu fiorul religios propriu și celor mai împetrite suflete, voința ctitoriei care a murit cu credința că slujbele ortodoxe cari se vor săvârși în biserica dăruită de ea, îi vor mântui sufletul, și al ei, și al soțului ei. Dorința și nădejdea cea mai sfântă e nesocotită într'un mod revoltător de acești nesimțiți în haină preoțească din cari s'a tocit orice senzibilitate și putere de cutremurare în fața misterului religios.

Dar chestiunea are și o latură națională. Se cunoaște teribila politică austriacă de rutenizare a Bucovinei pentru a o rupe și sufletește definitiv de Moldova. De unde la răpirea Bucovinei nu erau în ea decât câteva zeci de mii de ruteni, numărul lor se urcă astăzi până peste două sute de mii rivalizând cu cel al Românilor. Sprijiniți de autoritatea austriacă au dat asalt Bisericii ortodoxe pretinzând un vicar ortodox rutean și chiar un mitropolit pentru împărțirea fondului religionar. În încordare supraomenească românii bucovineni au rezistat, luptând cu o stăpânire străină, care dispunea de toată forța.

Rutenii aceștia, cei mai perziștenți și mai neobosiți conspiratori împotriva țării și a neamului nostru, își găsesc însă astăzi ocrotire și ajutor în conducătorii ocrotiți ai uniției ardeleni. Tendința lor de a inunda și sudul Bucovinei, după ce au cunoscut nordul ei, tendința lor de a se întări în Suceava glorioasă a lui Ștefan cel Mare, e sprijinită azi cu o înconștientă și trădătoare încăpățănare de un episcop unit din Ardealul care

s'a distins în tot trecutul lui în lupta dărză pentru apărarea românismului. Vine un ardelean să ajute acțiunea ucrainiană de slăbire a românismului bucovinean, care a gustat ca și noi din paharul suferințelor și nedreptăților de tot felul. Vine să pretindă consfințirea și eternizarea acestor nedreptăți, afirmând în mod scandalos că ele au pecetea dreptului și a legalității. Mai mult chiar, pretenția ruteană pe care românimea bucovineană a respins-o în lupte grele cu o stăpânire străină, aceea de-a avea un vicariat național, sub firma religioasă a căruia să se organizeze și mascheze acțiunea iredentistă ucrainiană, e satisfăcută azi în România pe seama celor abia 20.000. ruteni uniți, pentru că i s'a stors guvernului român obligația să-l întemeieze și să-l susțină, prin nenorocitul de Concordat ale căruia roade nefaste se arată tot mai îmbelșugate pe zi ce trece.

Ce-l face pe un episcop român ardelean să se angajeze cu atâta pasiune în sprijinirea acțiunii antiromânești a rutenilor bucovineni? E catolicismul a cărui tendință antiromânească noi n'am încetat s'o semnalăm în paginile acestei foi. Catolicismul vrea să înainteze călcând peste ruina neamurilor, doborând în calea lui orice se opune voinței de-a stăpâni totul.

Catolicismul este antinațional. Acesta e un lucru sigur ca lumina soarelui. El vrea în locul diferitelor popoare naționale un *popor catolic*, în locul diferitelor culturi specifice o cultură catolică, în locul diferitelor state suverane, state slabe în dependență de el. El vrea universalismul uniformizator. Idealul lui este o omenire abstractă, descolorată și desrădăcinată din spiritualitatea și rânduiala variată a firii, construită artificial și uniform.

Un catolic zelos e un indiferentist față de aspirațiile neamului său și chiar un trădător al lor. P. S. Rusu s'a dovedit încă odată un desrădăcinat, un dușman al românismului. Senatul și țara întreagă, care a urmărit debaterile, a constatat îngrozită acest lucru. Simțul de conservare al românismului a izbucnit într'un energic protest și într'o indignată desaprobare a faptei neromânești a prelatului unit. Ne pare bine că țara începe a-i cunoaște.

* FOIȘOARA *

Mișcarea celor fără Dumnezeu și acțiunea ei în lume

Desvoltarea „Uniunii ateștilor militanți”

(Iunie 1929—Decembrie 1935)

Grație metodelor sistematic aplicate, la 1 Ianuar 1930 U. A. M. numără 35.000 celule cu 2.000.000 membri.

În propaganda lor complet agresivă, ateștii ruși n'au ca obiectiv numai Rusia sovietică, ci voesc să cucerească întreaga lume. Ei semnează cu plăcere acest strigăt de război care servește ca introducere a primului număr din Bezbojnic: «*Noi am detronat Țării de pe pământ, noi îl vom detrona acum și pe Cel din cer*».

În 1930 ateștii, îmbătați de succesul avut în interiorul U. R. S. S., se străduiesc să răspândească tot mai mult Internaționala liberilor cugetători proletarieni și să-i dea astfel un caracter mondial.

Afacerea Bodenbach (15 Noembrie 1930)

Fondată în Teplitz 1925 Internaționala Liberilor Cugetători Proletarieni (I. L. C. P.). (Internationale Proletarische Freidenker (I. P. F.)) își avea reședința la Viena până în 1930. Marxistă, și prin acest fapt ateistă, se credea chemată „să lupte pentru a elibera pe proletari de otrava religioasă”.

Nr. 818—1937.

Înștiințare oficială

Comunicăm, că sesiunea ordinară pentru examenul de capacitate preoțească se va ține cu începere dela 25 Februar 1937.

La examenul de capacitate din această sesiune sânt admiși licențiații în teologie din Arhiepiscopie și absolvenții Academiei teologice „Andreiane” din Sibiu, cari cel mult până la 20 Februar c. vor înainta Consiliului Arhiepiscopesc din Sibiu diploma de licență, resp. diploma de absolvire a Academiei «Andreiane», însoțită de actul de naștere și de botez.

Sibiu, 3 Februar 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 10.382

Comunicat

Înștiințăm prin aceasta toate oficiile parohiale și protopopești că am primit la Bibliotecă Arhidiecezană un transport de exemplare din Sfânta Scriptură în traducerea nouă autorizată de Sfântul Sinod, ediția obișnuită, în preț de Lei 400.

Ceice doresc să aibă exemplare din Sfânta Scriptură pentru parohii, se îndrumă a se adresa urgent la Bibliotecă Arhidiecezană, trimițând prețul de Lei 400 — de exemplar.

Sibiu, la 23 Ianuar 1937.

Consiliul Arhiepiscopesc

Preoții în consiliile comunale.
Consiliul Central Bisericesc în ședința delegației sale permanente dela 19 Ianuar 1937 constată că e în interesul obștesc și al Bisericii, ca preoții să fie aleși membri în consilii, unde să contribuie cu lumina lor în mod desinteresat la norocoasa rezolvire a chestiunilor ce se prezintă, și la conducerea intereselor comunale în înțeleș creștin, românesc și patriotic. De sine se înțelege, că nu pot primi a fi primari, ajutoiri de primari, casieri, secretari, sau alt loc de gestionari, locuri declarate incompatibile prin articolul 3 al. j și 33 din regulamentul disciplinar.

La al 4-lea congres ținut la Bodenbach în 15 Noembrie 1930, extremității I. L. C. P. din Viena sub influența ateștilor moscoviți se separă de cei moderați. Lăsând pe aceștia să fuzioneze cu Internaționala liberilor cugetători radicali-socialiști din Bruxelles și să formeze cu aceștia Uniunea internațională a liberilor cugetători, ei se transformă într'o organizațiune pur bolșevică, tratând pe transfugi drept: „lacheii preoțimii”, și făcând meserie de ateism militant.

Numele lor de Liberi cugetători nu exprimă adevăratele sentimente ale lor. „Noi sântem dușmanii libertății gândirii, — scriau ei în Februar 1932,¹ pentru că luptând contra religiunii pe terenul de clasă noi nu putem tolera nici una dintre credințele cari în epoca istorică a capitalismului sânt arme politice în mâinile burghezimii. Libertatea conștiinței corespunde victoriei revoluționare a ideologiei burgheze. Respingem, acest termen de liber cugetător căruia i-a trecut vremea. Revendicăm gloria de-a ne numi atești”.

Prin însuși acest fapt I. L. C. P. rupe orice alianță cu Uniunea internațională a liberilor cugetători, a cărei toleranță și lipsă de activitate o ridiculizează. Ea se numește cu plăcere „singura organizațiune mondială, care sub flamura ateismului revoluționar poartă, cu arma materialismului dialectic, masele muncitorești la luptă contra Bisericii și contra-revoluției”.

După afacerea Bodenbach, ateștii moscoviți uniți cu cei din I. L. C. P. dela 1925, fuzionează din ce în ce mai mult cu

¹ Cf. La Lutte, Februar 1932.

Biserica și noul cod penal

În cadrul unificării legislative a statului întregit, s'au publicat în Monitorul Oficial Nr. 65 din 8 Martie 1936 „Codul Penal Regele Carol II”, iar în Monitorul Oficial Nr. 66 din 19 Martie 1936 „Codul de procedură penală Regele Carol II”, — cari au intrat în vigoare la 1 Ianuar 1937, — abrogând pe această dată toate legiunile anterioare cu caracter penal pe întreg cuprinsul țării.

Aceste coduri reglementează și infracțiunile în legătură cu cultele religioase, deci publicăm spre cunoștință părțile cari privesc biserica și pe slujitorii ei

1. Preoții sânt considerați funcționari publici conform art. 183 pct 4, aliniat 2 din Codul Penal.

2. Preotul nu poate fi admis a depune ca martor asupra faptelor cari i-au fost încredințate în calitatea lui profesională, — nici dacă cel interesat la nedivulgarea faptelor l-a deslegat din proprie inițiativă de secretul profesional (Codul de procedură penală art. 147 aliniat 1 și ultim).

3. Sânt incompatibili a îndeplini funcțiunea de jurat: preoții (Codul de procedură penală art. 335 pct 1). —

Reproducem textele Codului Penal cu privire la infracțiunile în legătură cu cultele religioase:

Secțiunea IV art. 256. Funcționar public care, după ce a fost suspendat, destituit, înlocuit sau pus în retragere, continuă să exercite funcțiunea, comite delictul de exercițiu abuziv de funcțiune și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani și interdicție corecțională dela 1 la 2 ani.

Sânt pasibili de aceeași pedeapsă preoții caterisiți și călugării plecați sau excluși din mănăstiri, precum și membrii clerului hirotoniți de episcopi, ce nu au jurisdicție pe teritoriul țării și nerecunoscuți de episcopii locului, dacă îndeplinesc funcțiuni bisericesti sau călugărești.

Titlul V, Capitolul I, art. 308. Acela care, în orice mod, împiedecă sau turbură exercițiul cultului unei religii recunoscute de stat comite delictul de turburare al exercițiului cultului și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 la 6 luni și amendă dela 2000 la 6000 lei.

Aceeași pedeapsă se aplică și aceleia care împiedecă pe o persoană să exercite propriul său cult, dacă acesta nu con-

travine ordinii publice și bunelor moravuri, sau care o constrânge să exercite alt cult.

Art. 300. Acela care primește și înscrie între credincioșii săi vreo persoană aparținând altui cult, fără a se fi asigurat mai înainte că a îndeplinit formalitățile necesare de trecere dela cultul căruia a aparținut, comite delictul de convertire ilegală și se pedepsește cu închisoare corecțională dela una la trei luni.

În caz că infractorii ar fi chiar conducătorii unui cult sau ai unei asociațiuni religioase, instanța poate aplica măsura de siguranță a disolvării cultului sau asociațiunii religioase.

Art. 310. Acela care, în public, prin orice mijloace, își exprimă disprețul față de un cult recunoscut de stat, sau față de obiectele consacrate sau destinate acestui cult, comite delictul de ultraj cultului și se pedepsește cu închisoare corecțională dela una la 6 luni.

Art. 311. Acela care în public, săvârșește faptul prevăzut în articolul 310 față de ministrul (adeacă preotul sau slujitorul) unui cult, recunoscut de stat, care se găsește în exercițiul funcțiunii sale, comite delictul de ultraj contra ministrului unui cult și se pedepsește cu închisoare corecțională dela una la 6 luni și amendă dela 2000 la 5000 lei.

Art. 312. Acela care săvârșește faptul prevăzut în art. 255, (ultraj cu violență sau amenințări) contra ministrului unui cult recunoscut de stat, care se găsește în exercițiul funcțiunii sale, comite delictul de ultraj cu violență contra ministrului unui cult și se pedepsește potrivit aceluia articol.

Capitolul II, Art. 313. Acela care, prin orice mijloace profanează un mormânt, urnă sau monument funerar, comite delictul de profanare de mormânt și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 3 luni la un an și amendă dela 2000 la 5000 lei.

Aceeași pedeapsă se aplică și aceleia care, prin violență sau amenințare, turbură un cortegiu sau serviciu funebru, ori împiedecă îngroparea sau incinerarea unui mort.

Art. 327, al. III. Pedeapsa închisorii corecționale dela 3 luni la un an se aplică și aceleia care ar propaga doctrine religioase contrare legilor de organizare a statului sau instituțiilor sale sau care prin practicile lor rituale, sânt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri.

ei. Uniunea ateștilor militanți nu mai face pe viitor decât o singură și aceeași unitate morală cu I. L. C. Astfel antireligiunea sovietică avea să se desvolte nu numai în U. R. S. S. ci în întreaga lume.

U. A. M. și I. L. C. P. din Noemvrie 1930—Ianuar 1935

În 1930, în timp ce colectivizarea se forța tot mai mult, la al 15-lea congres al partidului comunist comisariatul muncii și al sindicatelor muncitorești primea ordinul de-a organiza și intensifica propaganda antireligioasă. Nu e deci mirare că anii 1930—1933, cu durere, rămân celebri prin intensitatea campaniei antireligioase. Preoții și credincioșii sânt închiși în mare număr, cea mai mare parte a bisericilor sânt închise sau distruse. Tirajul ziarelor antireligioase crește în mod uimitor. Spre sfârșitul anului 1930 Bezbojnic-ul ajunge la 400.000 exemplare, pe când în 1928, n'avea decât 63.000, iar în loc de 4 pagini are 8.

Numărul membrilor și al celulelor U. A. M. urmează deasemenea o curbă ascendentă:

La 1 Ianuar 1931 număra 50.000 celule și 3.500.000 membri;

La 1 Mai 1931 număra 60.000 celule și 6.000.000 membri;

La 1 Mai 1932 număra 80.000 celule și 7.000.000 membri.

Lângă aceste cifre² mai trebuie adăugați cei 1.500.000 copii atești.

În legătură cu al doilea plan cvinvenal, scria Jaroslavsky la această dată:

² După Konrad Algernissen: Die Gottlosenbewegung, 1933.

„acest plan care definește programul realizării noastre economice, este legat de un alt plan cvinvenal destinat în același timp, la desrădăcinarea religiei.”³ Iată un rezumat al celor 5 părți ale planului:

„În primul an — citim în acest decret — toate școalele religioase vor trebui să fie închise și se vor lua primele măsuri pentru închiderea bisericilor din capitală.

„În al doilea an, toate persoanele care au vreo religie, vor trebui alungate din birourile statului. Întreaga literatură religioasă va fi oprită și se vor fabrica 150 filme antireligioase pentru a fi jucate în întreaga Uniune sovietică, dar mai des în școli.

„Al treilea an va fi consacrat pentru sporirea activității celulelor ateiste și pentru alungarea din Uniunea sovietică a oricărui eclezias care refuză să-și renege crezul său, oricare ar fi religia careia aparține.

„În al 4-lea an toate bisericile, capelele și sinagogile vor trebui să fie date pe mâna sovietului local, pentru a putea fi transformate în: cinematografe, club sau alt loc, destinat pentru a petrece timpul în mod inteligent.

„Ultimul an va trebui să fie consacrat consolidării posturilor, pe frontul luptei antireligioase. Până la 1 Mai 1937 nu va mai trebui să rămână pe teritoriul U. R. S. S. nici o casă destinată cultului, și chiar însăși noțiunea de Dumnezeu va trebui ștearsă din sufletul poporului.”

Petru Brudea

³ E. Jaroslavsky: Religion in U. R. S. S., New-York, International Publishers 1934 p. 13.

Art. 327, alin. IV. Când propaganda arătată în alineatul precedent s'ar face prin presă, broșuri, cărți și când atare publicațiuni ar conținea o defăimare în contra cultelor recunoscute de stat, pedeapsa închisorii este dela 6 luni la 2 ani.

Art. 349. Orce preot, călugăr sau predicator al unui cult, care în adunările credincioșilor sau cu ocazia slujbei sale religioase, rostește o cuvântare prin care amenință pe credincioși cu pedepse spirituale dacă se vor supune autorităților sau legilor, ori le acordă sau promite beneficii spirituale, dacă nu se vor supune, sau care leagă prin jurământ, luat individual sau colectiv, pe enoriași să urmeze anume credințe politice, comite delictul de abuz de putere spirituală și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani, când instigarea n'a fost urmată de efect, iar dacă a dat naștere la nesupunere, se pedepsește cu închisoare corecțională dela 1 la 2 ani.

Când această nesupunere a condus la o rebeliune, ce ar da loc la aplicarea de pedepse mai aspre, în contra unuia sau mai multora dintre culpabili, ministrul cultului se pedepsește cu aceleași pedepse.

Ar. 350. Pedeapsa prevăzută de art. 349 se aplică ministrului cultului și în ca-

zul când delictul de mai sus s'a comis prin scris, sau sub formă de instrucții pastorale, sau prin răspândire de publicațiuni.

Art. 351. Orce ministru al unui cult care, prin mijloacele arătate în articolele precedente, face propagandă pentru a provoca ura unei naționalități sau confesiuni religioase recunoscute de stat în contra alteia, comite delictul de învrăjpire confesională și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani și amendă dela 3000 la 10.000 lei.

Titlul XIV, Cap. I, Art. 525, pct 1, alin. a). Furtul este calificat în următoarele cazuri: 1. Când este săvârșit: a) Într'un local al unui cult recunoscut de stat, asupra vre-unui obiect consacrat cultului sau destinat unui scop pios sau caritabil; b) Într'un cimitir asupra vre-unui obiect consacrat cultului morților sau aflat pe cadavru.

Art. 587, pct 3. Acela care prin tragerea clopotelor sau orice alte semnale de pericol, știind că nu este nici un motiv serios da a face uz de ele, turbură liniștea locuitorilor, induce în eroare autoritățile sau produce panică, se pedepsește cu închisoare polițienească dela una la 10 zile și amendă dela 100 la 1000 lei.

Probleme-Recensii-Comentarii

Un trofeu de valoare istorică, și anume: un drapel român din secolul al 17-lea, a fost așezat de curând în Muzeul militar din București, după ce în 24 Ianuar fusese prezentat și predat, la palatul regal, M. Sale Regelui, de către dl Petrescu-Comnen, ministrul României la Berlin.

Drapelul reprezintă pe Hristos stând pe un tron, cu Evanghelia în mână stângă, ear cu dreapta binecuvântând. În partea stângă se citește o inscripție în litere slavone: „Vitejia drepta(tea) să biruească.”

Drapelul este răscumpărat dela Muzeul regal din Dresda, unde a fost păstrat aproape trei sute de ani.

Istoricii noștri susțin, că acest drapel, prețios document al unității de limbă și al simțământului creștin și românesc din vremea sa, este un steag al domnitorului din Muntenia, Șerban Cantacuzino, care luase parte la asediarea Vienei, în anul 1683, când s'au dat lupte crâncene între turci și austriaci. După bătălie, steagul ajunge în posesia ducelui de Holstein, care mai târziu îl dăruiește Electorului de Saxa, ca să-l așeze în colecția de trofee și arme a regilor saxoni.

Sub domnia aceluiaș Șerban Cantacuzino, tot un voevod al culturii românești, s'a tipărit, la anul 1688, opera veche de mare însemnătate Biblia dela București, întâia Biblie românească. Ea s'a tradus din porunca domnitorului Șerban și din îndemnul nepotului său, Constantin Brâncoveanu.

Activitatea cercului pastoral săcelean pe anul 1936. — Cercul pastoral săcelean, de sub președinția preotului Zenovie Popovici-Satulung, a încheiat bilanțul său pastoral cu o frumoasă și rodnică activitate. Cercul a ținut ședințe în după amiaza Duminicilor de toamnă în cadrul săvârșirii în sobor a sfintei vecernii. Primul cerc pastoral s'a ținut în parohia Cernatu (27 Sept. 1936) cu totalitatea membrilor săi. După slujba vecerniei, părintele D. Purcăroiu-Turcheș a predicat în fața unui numeros public din localitate și jur, despre chemarea la apostolie a sfântului Petru. La urmă preotul locului, Silvestru Garcea, mulțumește numeroasei asistențe pentru dragostea ce-o arată față de sfânta biserică, cât și fraților preoți pentru prilejuirea unei mari bucurii duhovnicești pe seama dreptcredincioșilor creștini. La ședința intimă s'au discutat cu folos diferite probleme de ordin pastoral, național și administrativ.

Al doilea cerc pastoral s'a ținut în parohia Cărpiniș (25 Octomvrie 1936) cu prilejul sfințirii bisericii locale. La

această solemnitate au luat parte toți preoții cercului în frunte cu P. C. protopop al Brașovului, Dr. Iosif Blaga, delegat de I. P. Sf. Sa Mitropolitul Nicolae să conducă actul sfințirii acestei biserici. Slujba sfintei liturghii, săvârșită în sobor, a fost cât se poate de înălțătoare. La sfârșit părintele protopop a arătat în frumoasă cuvântare strădania depusă de pușinii enoriași ai bisericii locale pentru renovarea sf. locaș de închinare. Părintele Traian Banciu a predicat despre rolul bisericii pentru ridicarea neamului nostru, iar părintele Silvestru Garcea a citit adresa I. P. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, prin care dă înțelepte poze enoriașilor de a iubi și cerceta sfânta biserică.

Al treilea cerc pastoral s'a ținut în parohia Satulung-Sf. Adormire (1 Nov. 1936) la care au luat parte în majoritate preoții cercului, în prezența unui public numeros. Slujba sfintei vecernii a fost întovărașită de corul tinerimii adulte de sub conducerea cântărețului bisericii, A. Mazim. Părintele Iancu Bărbat a cuvântat despre problema muncii în lumina Evangheliei, — cuvântare ascultată cu mult interes. În cadrul ședinței intime, preoții cercului au ținut să sărbătorească pe părintele Zenovie Popovici, preotul locului, cu prilejul onomastice sale.

Al patrulea cerc pastoral s'a ținut în parohia Târlungeni (22 Noemvrie 1936). Au luat parte la slujba vecerniei preoții cercului în majoritate și numeroși public. La sfârșit, păr. Silvestru Garcea a predicat despre parabola Sămănătorului. Sf. Sa amintește de doctrina comunismului, ai cărei apostoli sânt «sămănătorii răi», sămânța lor fiind otrăvitoare de suflete. Poporul este îndemnat să formeze zid de apărare împotriva acestui pericol. Ca încheiere păr. Iancu Bărbat, parohul local, mulțumește preoților pentru prilejuirea unei înălțătoare slujbe, precum și credincioșilor pentru participare la sfânta biserică. —

Pr. S. Garcea, secretarul cercului.

Zeflemiști dela Blaj. — La constatările apărute în foaia noastră, despre o pastorală a episcopatului greco-catolic român și despre alte probleme de actualitate, Telefonul „Unirii” dela mitropolia Blajului nu poate răspunde decât prin obișnuita sa armă, cam tocită, a zeflemiei, care de astă dată a coborât până la „salamul” sibian, pe care — n'avem nimic împotriva! — îl preferă (în Unirea dela 30 Ianuar) „logice” noastre dela Sibiu. Fiecare om cu gustul lui!

Cu toate acestea confrății blăjeni, atât de iubitori ai salamului dela Sibiu, și-ar putea ușor găsi caracterizarea, din punctul de vedere al zeflemiei, în justele observații, făcute de curând în Ofensiva Română dela Cluj, unde scriitorul

Din ședințele Senatului

— Episcop român și vicariat rutean.
— O ctitorie ortodoxă.

Atitudinea „românească” și „patriotică” a Prea Sfințitului episcop greco-catolic, Alex. Rusu dela Baia Mare, se manifestează tot mai grăitoare și prin numirea la Cernăuți a vicarului rutean Simovici, a cărui vicariat, plătit de statul român, nu este alt ceva decât o *agentură de propagandă ucrainiană în România*.

Aceasta este o recentă constatare a dlui profesor N. Iorga în comunicarea sa făcută în ședința Senatului dela 25 Ianuar 1937.

Ședința senatului din 27 Ianuar 1937 a adus, în chestiunea vicarului rutean dela Cernăuți, precizările dlui ministru dela departamentul cultelor, V. Iamandi, care, — spunând că vicarul este numit de episcopul din Maramureș în virtutea dreptului pe care îl are de a desemna personalul administrativ, — a adăugat:

«*Desigur că era mai nimerit poate dacă se făcea apel la un vicar român*». Dl ministru V. Iamandi a mai spus: «Sânt perfect de acord cu sensul pe care îl are întrebarea dlui prof. N. Iorga, că într'adevăr în această parte a țării rutenii, chiar când sânt reprezentanți ai credinței și ai bisericii, depășesc limitele unei activități conforme cu interesele noastre naționale...»

Rutenii din Bucovina, notorii ca unii cari au încercat să zădărnicească unirea națională a țării, se bucură de întreg sprijinul atât al Vaticanului, cât și al episcopului greco-catolic «român» dela Baia Mare.

Un profesor și un ministru au rostit la Senat câteva cuvinte de învățătură, care dacă vor fi urmate de venițele cercetări și sancțiuni, negreșit n'au să rămână cu desăvârșire fără efect.

Dragostea pentru ruteni a Prea Sfințitului Rusu, — „nomen, omen!” zice dl profesor N. Iorga, — s'a dovedit neturburată și în chestiunea bisericii «Sf. Inviere» din Suceava, o biserică ortodoxă ridicată de soția lui Petru Rareș, Doamna Elena, în amintirea soțului ei, la 1550. Austria, după ce a pus mâna pe Bucovina, a luat biserica dela ortodocși și, conform politicii sale de a desnaționaliza pe românii bucovineni cu mijlocirea rutenilor, a dăruit-o acestor din urmă, și astfel ctitoria ortodoxă dela 1550, a slujit, începând cu anul 1783 și până la 1836 romanocatolicilor, iar dela aceea dată până astăzi, ca biserică a rutenilor uniți dela Suceava.

Mitropolia ortodoxă română a Bucovinei a intervenit, încă în anul 1923 la guvern, arătând temeiul care îndreptățește revenirea bisericii „Sfintei Inviere” dela Suceava la patrimoniul ortodoxismului din Bucovina, și cere să ia o hotărâre în consecință. În anul trecut Mitropolia Bucovinei stăruiește ează să se facă această reparație, redându-i-se biserica încălcată pe nedrept de stăpânirea austriacă a Bucovinei.

Chestiunea a fost rezolvată definitiv prin *jurnalul consiliului de miniștri*, publicat la 6 Decembrie 1936 în Monitorul Oficial, prin care biserica „Invierea Domnului” dela Suceava este readusă în patrimoniul credinței strămoșești.

Consecința acestei hotărâri a fost o adevărată resvărțire, și anume un *protest și o dare în judecată*, săvârșite de Prea Sfințitul Rusu împotriva ministerului de culte «pentru turburare de posesie și revendicare».

Indrăsnelile și răstăcirile episcopului dela Baia Mare și ale rutenilor bucovineni au fost viguros puse la punct, tot la Senat, în ședința dela 29 Ianuar 1937, atât din

I. Agârbiceanu, spunea: «In «zelemea» la noi se ia orce, bun și rău, serios sau ridicol. Dar de cele mai multe ori se zeflemizează chiar lucrurile bune. «Zeflemeaua» nu naște dintr'o observație justă, dintr'o revoltă morală ori estetică, ci numai în aplicarea de-a-și bate joc, de a diminua importanța ori căruia fapt, gând, voință, lege, autoritate. E o lipsă de seriozitate imbinată cu multă — celelalte observații să binevoiască să și le citească mai departe simpaticii olarișmii, monseniori, domestici și cum le mai zice.

partea dlui profesor N. Iorga, cât și a dlui ministru V. Iamandi.

Răspunsurile dela Senat ale Prea Sfințitului Rusu, — lamentabile din cale afară, — făceau impresia polemicilor ce le purtase vorbitorul pe vremea când conducea loala Unirea dela Blaj; ear la întrebările obiective puse de I. P. Sfințitul Nicolae al Ardealului, Prea Sfințitul Rusu n'a știut îngâna alta decât: «*Mi se pare că Doamna Elena a lui Petru Rareș era catolică și a făcut biserica dela Suceava pentru — catolici*»...

Halal de-așa vlădică istoric, care în dârzenia sa, lipsit de simțire românească, aduce din nou unul dintre cele mai slabe servicii bisericii unite române.

Dl profesor N. Iorga l-a și instruit la moment spunându-i că Elena Brancovici, soția lui Petru Rareș, era despoteasă de Sărbia: tot ce poate fi mai ortodox!

Dând în judecată ministerul, Prea Sfințitul Rusu a călcat și dreptatea, — a observat I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, — întrucât este cu dreptate ca biserica să rămână bisericii românești ortodoxe, așa cum a vrut ctitoria, de altă parte Prea Sfințitul dela Baia Mare a călcat și naționalismul voind să țină pe ruteni în ctitoria lui Petru Rareș...

Ca în era trecută

Suntem informați că Primăria orașului Sibiu a cedat, acum de curând, bisericii evanghelice, în mod gratuit, terenul unde a fost târgul de pomi. În schimb o cerere veche a Bisericii ortodoxe de a i se ceda terenul dela Parcul din Calea Trei Steperi pentru ridicarea unei mănăstiri pe seama surorilor de caritate, stă de ani de zile fără răspuns.

Actul recent al Primăriei orașului Sibiu e cu atât mai curios și mai reproșabil, cu cât a fost săvârșit de o comisie interimară compusă în sfârșit pentru prima oară în majoritate din români, cu președinte român-ortodox, existând astfel serioase motive ca să așteptăm încetarea secularului tratament nedrept aplicat de foștii conducători sași ai municipiului instituțiilor și populației românești.

Biserica ortodoxă nu primise pe vremurile de stăpânire străină nimic dela municipiul Sibiu. Catedrala ortodoxă n'a obținut la zidirea ei nici un ban dela acest municipiu care era așa de darnic cu biserica și cu instituțiile săsești. După războiu a continuat aceeași revoltătoare nedreptățire a Bisericii ortodoxe, acordându-se instituțiilor săsești ajutoare de milioane, iar celor românești aproape nimic. Dar lucrul se mai explică într'un mod oarecum onorabil pentru niște oficanți cari țineau la neamul lor. Dar ce explicație onorabilă mai poate avea continuarea aceleiași atitudini din partea unei comisii care se mândrește că este cea dintâi românească și pretinde fiecărui cetățean român al Sibiului să se bucure și să se mândrească cu «această biruință românească?»

E mai rușinos de o mie de ori pentru românism să fie nedreptățit de proprii săi reprezentanți, decât de străini.

Nr. 16—1937

(6) 1—1

Publicațiune

Se aduce la cunoștința publică, că pe ziua de 14 Februar 1937 ora 10 a. m. se vor vinde prin licitație publică, următoarele bunuri aparținând bisericii ortodoxe române din comuna Geoagiu-Băi, județul Hunedoara:

1. Moară cu 2 pietre, cu vad bun, Nr. top. 3111 și 31.112 cf. Geoagiu.
2. Trei bucăți pământuri, Nr. top. 3940, 3329, 3318, toate în extindere de 1 jugăr și 165 st. p.

Licitația se ține în cancelaria oficiului parohial.

Ofertele sânt a se înainta până la data de 13 Februar a. c., sau cei interesați le vor aduce personal, până la data licitației.

Geoagiu-Băi, 23 Ianuar 1937.

Pr. V. Glodeanu jun.
preș. cons. parohial

Filip Găzdău
notar

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. Sfințitul Mitropolit Nicolae al Ardealului, — după ce a condus ședințele comisiei instituite de Congresul național bisericesc pentru modificarea Legii de organizare bisericească, și a luat parte atât la recepția oferită de Suveran cavalerilor ordinului Regele Ferdinand, cât și la ședința Senatului, — s'a înapoiat din capitală Sâmbătă, în 30 Ianuar c., la reședința Sa.

Starea sănătății Mariei Sale Marelui Voevod Mihai, îmbolnăvit zilele acestea cu prilejul călătoriei Sale în Italia, s'a îmbunătățit aproape complet, spre nemărginită bucurie a întregii țări românești care, în grele clipe de îngrijorare, a înălțat cucernice rugăciuni pentru grabnica însănătoșire a Marelui Voevod de Alba-Iulia, Moștenitor al tronului.

Parastas. Dumineca trecută s'au comemorat în catedrala noastră din Sibiu eroii credinței strămoșești, regreții tineri Ionel I. Moța și Vasile Marin, căzuți pe frontul spaniol în lupta purtată în contra comunismului ateu. După terminarea sfintei Liturghii s'a făcut slujba ridicării parastasului, la care în cuvinte adânc simțite au vorbit: pâr. protoiereu Ioan Dăncilă și dl Dr. Nicolae Comșa, preamărind jertfa adusă de vitejii legionari pentru biruința Crucii lui Hristos. O numeroasă asistență a ținut să cinstească și să se închine amintirii celor dispăruți.

Preoțimea din capitala țării, precum și Societatea ortodoxă națională a femeilor române, a omagiat cu recunoștință Senatul, guvernul și pe dl profesor N. Iorga, pentru ținuta creștină, ortodoxă și românească, în chestiunea vicariatului rutean, susținut și apărut de Prea Sfințitul episcop Rusu dela Baia Mare.

Prescurtare de neîngăduit. Un mirean, cu bun simț și cu duh cucernic creștinesc, constată într'un articol recent din *Universul*, că azi când trăim în vremea tuturor scurtărilor, se comite și o prescurtare cu totul de neîngăduit: în loc de **Dumnezeu**, vedem adesea scris **D-zeu**: „*li dau unii zor cu bun e D-zeu*, alții cu *voia lui D-zeu*». „Dar e o lipsă de pietate să se scrie **D-zeu** în loc de **Dumnezeu**, cum — ar fi o lipsă de respect să scrii **S-ran** în loc de **Suveran**... Să nu scurtăm cel puțin numele Domnului!».

† **Pr. Simeon Filimonescu.** Duminecă, în 3 Ianuar c., a adormit în Domnul octogenarul preot Simeon Filimonescu dela parohia Renghet, protopopiatul Geoagiului. Cu adormitul în Domnul a mai trecut în latreua dreptilor un vrednic ortodox și susținător al naționalismului din trecutele vremi de restriște. Inmormântarea i s'a făcut de un sobor de preoți tractuali, în 5 Ianuar, în cimitirul parohial. Fie ca Domnul să răsplătească cu veșnică odihnă munca depusă de acest slujitor în via Domnului în cei 44 ani de păstorie în parohia Renghet! Veșnică să-i fie pomenirea!

De calamitatea sectelor nu sânt scutite nici orașele Italiei, — unde însă autoritățile intervin la timp și sectanții sânt, pur și simplu, puși la răcoare. Astfel, în zilele acestea din Februar, un grup de carabinieri s'a apropiat pe nesimțite de locul unde membrii sectei „*tremurătorilor*”, aproape de un orașel de lângă Roma, se adunau în secret; aici au fost arestați 23 de membri ai ciudatei secte, acuzați de fapte imorale și predați poliției.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 7 Februar 1937, va predica pârintele A. Nanu.

Dela Frăția Ortodoxă Română, secția Sibiu, și Societatea ortodoxă națională a femeilor române. Astăzi, Sâmbătă, ora 6 p. m. se ține în Aula Academiei teologice „Andreiane” conferința dlui Dr. M. Suciu-Sibianu. Subiectul: Mân-

tutorul Isus Hristos și medicina modernă. Intrarea benevolă. — Conferința va fi încadrată de coruri executate de studenții Academiei teologice.

† **Societatea ortodoxă națională a femeilor române, secția Sibiu,** ținându-și ședința sa lunară în 1 Februar a. c. a trimis scrisori de condoleanțe familiilor celor doi eroi ai crucii căzuți în fața Madridului, Ioan Moța și Vasile Marin. De asemenea a decis ca în loc de coroană pe mormântul lor să doneze două sfinte icoane capelei celei noi a penitenciarului din Sibiu, pentru veșnica lor pomenire.

Conferință publică. Duminecă, în 7 Februar c., ora 6 seara, conferențiază în sala prefecturii județului Sibiu, dl Dr. Iosif Gârbacea, profesor titular la Academia de comerț din Cluj, despre: Emanoil Gojdu.

Mulțumită. Cu ocazia sărbătoririi Nunții de aur a dlui Ioan și Maria Imbăruș s'a încasat prin dl Em. Băncilă suma de 1000 Lei dela meserii cari au participat la acest fericit eveniment. Suma s'a dăruit: Reuniunii femeilor române din Sibiu sub Iosefin Lei 400; Societății române de înmormântare din Sibiu la Legatul Maria Duca n. Imbăruș Lei 300 și Reuniunii meseriașilor români din Sibiu Lei 300.

— Dl Teodor Moldovan, privatier, dăruiește 100 Lei Reuniunii meseriașilor români din Sibiu, pentru ajutorarea ucenicilor, din fericitul prilej al împlinirii a 75 ani.

Exprimă mulțumită marinimoșilor donatori: COMITETELE.

Poșta administrației

Pr. D. O. în H. Foaia se expediază regulat. Cercetați la oficiul poștal.

Nr. 7—1937

(8) 1—3

Concurs

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț în parohia Târlungeni, protopopiatul Brașovului, în urma ordinului P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, Nr. 10.552—1936 Bis., cu termen de 30 zile, dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Retribuțiile:

Salar Lei 6000 (șaseamii lei) anual din lada bisericii și stola uzitată și fixată de adunarea protopopească și aprobată de autoritatea superioară bisericească.

Reflectanții diplomați dela școala de cântăreți din Sibiu, au să se prezinte Dumineca la biserică, spre a-și arăta dexteritatea în tipic și cântări.

Târlungeni, 29 Ianuar 1937.

Oficiul parohial ortodox român

Iancu C. Bărbat
paroh

Văzut:

Oficiul protopopesesc ort. rom. al Brașovului.
Brașov, 29 Ianuar 1937.

Dr. I. Blaga
protopop

Nr. 36—1937

(7) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Renghet, din protopopiatul Geoagiului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în *Telegraful Român*. Venițele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială 10 jug.
3. Dela fiecare familie 2 dcl porumb sfărâmat.
4. Stola obișnuită în protopopiat.

Reflectanții la acest post vor înainta cererile de concurs, însoțite de actele necesare, oficiului protopopesesc ortodox rom. al Geoagiului, în termenul prescrist, având a înainta și autorizația P. V. Cons. Arhiepiscopesc de a putea candida la această parohie. Cu încuviințarea oficiului protopopesesc, candidații se vor putea prezenta în una din Dumineci ori sărbători în parohie spre a face cunoștință cu poporul și cu referințele locale.

Oficiul protopopesesc ortodox rom. al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial.
Geoagiu, la 22 Ianuar 1937.

Inocențiu Tiruța
adm. protopopesesc

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte
ediție nouă primenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale
ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100—
De vânzare la Librăria Arhiepiscopale Sibiu